

Tredje delen av intervjuerien med personer som varit aktiva i Väsby Ridklubb genom de 50 åren.
Publicerad 2019-04-09

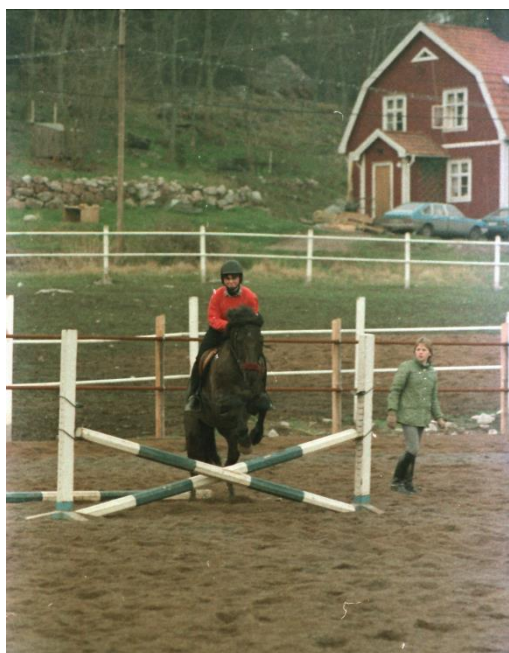
Anna Strömberg är en av ridskolans mest trogna och erfarna elever. Redan 1976 tog hon sin första ridlektion och rider än idag flera dagar i veckan på ridskolan. Under åren har många hästar och ridlärare passerat men den härliga stämningen och klubbkänslan har gjort att Anna blivit kvar som både elev, tävlingsryttare, styrelseledamot och stundtals även som extrapersonal på helger och kvällar.

Anna började rida på ridskolan hösten 1976 när hon skulle fylla åtta år. Första lektionen var ingen härlig upplevelse minns Anna: "Jag hamnade på en stor häst, Apache. Jag var ett försiktigt barn och min mamma, som förväntades leda hästen var inte alls hästvan, så då red jag bara någon månad eller två. Jag började istället om när jag gick i högstadiet. Sen 1983 har jag ridit konstant på ridskolan, utom en termin, då jag tillfälligt bodde i Värmland och red på Grums ridklubb."

När Anna började rida fanns inte det stora ridhuset



Anna tillsammans med Yoda, på lektionsmästerskapen i Solna 2012.



Anna hoppar Colinda på ridbanan 1984, ridlärare är Marie Samelius.

utan lektionerna hölls i det gamla lilla ridhuset, det som nu är Mias stall. Anna minns hoppkurser med stora hästar där inne, "det kan man inte förstå när man på senare år tyckte det var trångt att rida tre till fyra stycken där inne" berättar Anna. Även ridbanan var mindre än den är nu och stallet såg helt annorlunda ut. Hästarna i stora stallet stod i spiltor med näsorna mot varandra och i nuvarande ponnystallet var det boxar. Det var trångt med smala gångar minns Anna. Vid ridning lånade man en "hjälm" med resårband under hakan - säkerhetstänket är förstås helt annorlunda nu - som tur är berättar Anna.

En annan sak som skiljer sig från idag var hur hästarna fördelades. När man skulle rida lektion fick man välja häst i turordning berättar Anna. När man valt först åkte man längst ner på listan nästa gång. Vissa hästar var förstås populärare och valdes först, andra blev kvar till sist och man hade alltså olika hästar i princip varje gång. Första gången Anna red utan ledare var på ponnyn

Pinnocchio, som Anna minns som en mycket speciell, egensinnig och charmig ponny som var kvar hela sitt liv på ridskolan. Som relativ nybörjare ville man annars gärna rida hästar som fuxen Erik Klipping berättar Anna: "Man kände sig duktig, troligtvis för att han lyssnade lika mycket på ridläraren som på ryttares hjälper och gjorde som ridläraren sa".

Anna minns att Margit, en av hennes första ridlärare, Margit, hade en bordercollie som hette Bernie. "Han brukade vara med i ridhuset och låg med nosen nästan på spåret. Jag har inget minne av att hästarna blev störda, men de var väl vana. När vi red ut följde Bernie med en bit, tills Margit sa åt honom att springa hem och vänta utanför kontoret. Då gjorde han det".



Hopplektion på ridbanan 1984, ridlärare är Marie Samelius och Anna är närmast i röd tröja, på connemaran Colinda.



Marita Bertilsson var en av ridlärarna och Margit Strömberg ridskolechef på den tiden. Till höger Ulla Barthelsson, som var ordförande under några år.

Efter att ha ridit några år började Anna vara med på klubb tävlingar. Därefter har det blivit många tävlingar, både på klubbnivå och på externa tävlingar på hemmaplan och hos andra klubbar. När Anna började tävla på klubb tävlingar lottades hästarna ut. "Vi fick varsin lott med ett nummer och så valde vi i nummerordning" berättar Anna. "Med Connemarastoet Colinda vägrade jag ut mig på första hindret på en av mina

första hopptävlingar. Senare hoppade jag Drussen (Dry Sack) och fick flera rosetter.. Han kunde kännas "trög" på framridningen, men när man kom in på

banan, då var det bara att styra på rätt hinder. Jag tror han gillade att visa upp sig. En annan elev på ridskolan vann lektionsmästerskapet i dressyr med honom. Han såg mest ut som en förvuxen ponny, men slog alla tjugusiga dressyrhästar". Första dressyrtävlingen Anna minns var 1990 med det stora halvblodet Primus. "Han var stor, lång och stadig och jag missade helt att han gick en hel volt i fel galopp. Resultaten där i början var inte så lysande. När man börjar tävla och rida program har man ju fullt sjå med att komma ihåg programmet och göra rätt sak på rätt ställe. Då blir själva ridningen inte riktigt lika bra som när man tränar. Jag tänker att man måste rida ett antal program innan man kan göra sig själv rättvisa på tävling."

Under mitten av 1990-talet började Anna engagera sig ideellt i klubben. Det började med funktionärsroller på tävlingar och därefter blev det arbete med dressyrsektionen. Anna jobbade i många år med både klubb tävlingar och de externa tävlingarna. "Då var det mycket manuellt jobb

med listor, inbetalningar och telefonsamtal från ryttare som hade frågor” minns Anna. ”Utvecklingen har verkligen gått framåt och nu sköts ju mycket kring externa tävlingar på nätet, via tävlingsdatabasen”. Förutom dressyrsektionen har Anna även varit styrelseledamot och kassör i klubben under många år och en period jobbade hon extra i stallet kvällar och helger.

Genom åren har många hästar passerat, men några har gjort extra intryck på Anna under de nästan 40 åren hon ridit är Anton, Minus, Rowdy, Happy Yet och Focus för att nämna några. Närmast Annas hjärta kom nog ändå Pikör. ”Honom red jag många år i både dressyr och hoppning. Han var trevlig att rida (han hade stor gång så jag fick verkligen öva på att sitta ner i traven) och änglasnäll att hantera. Det var otroligt ledsamt när han blev sjuk och fick tas bort”.



Anna och Pikör, e Pik Trumpf - Utrillo.

Av ridlärarna är Marie Samelius, Anna Ågren och Anna Rönnberg i hoppningen de Anna ridit längst för. ”Men jag har ridit för nästan alla som jobbat på ridskolan, känns det som” berättar Anna. ”Jag tycker att även om det förstås är bra att ha en ridlärare som känner en och vet vad man kan, så är det bra att rida för andra ibland. De ser andra saker och förklarar kanske på något nytt sätt”.

Anna passar även på att verkligen hylla hästarna – de är de allra bästa ridlärarna enligt Anna. ”Man lär sig något av varje häst. Man ska förstås inte rida på en häst man är rädd för eller inte klarar av, men min utgångspunkt är att jag rider den häst jag blir tilldelad även om det inte är min favorit. Det jag lär mig när jag rider en ung känslig häst kan jag använda när jag rider en äldre, mer luttrad och kanske ”segare” äldre lektionshäst. Och vice versa” förklarar Anna.

Efter nästan 40 år som elev och medlem på ridskolan tror Anna att hon stannat kvar genom alla år mycket för sättet som ridskolan ser på hästen och eleven, samt för gemenskapen förstås. ”Mina ridkompisar är nästan de kompisar jag träffar mest frekvent. Vi har genom åren alltid fikat efter vår ridning, pratat häst och om allt annat, och vi har åkt på helgridläger tillsammans” berättar Anna. ”Jag tycker att vi har en fantastisk stämning och klubbkänsla i vår klubb. Vi peppar varandra och hjälps åt.

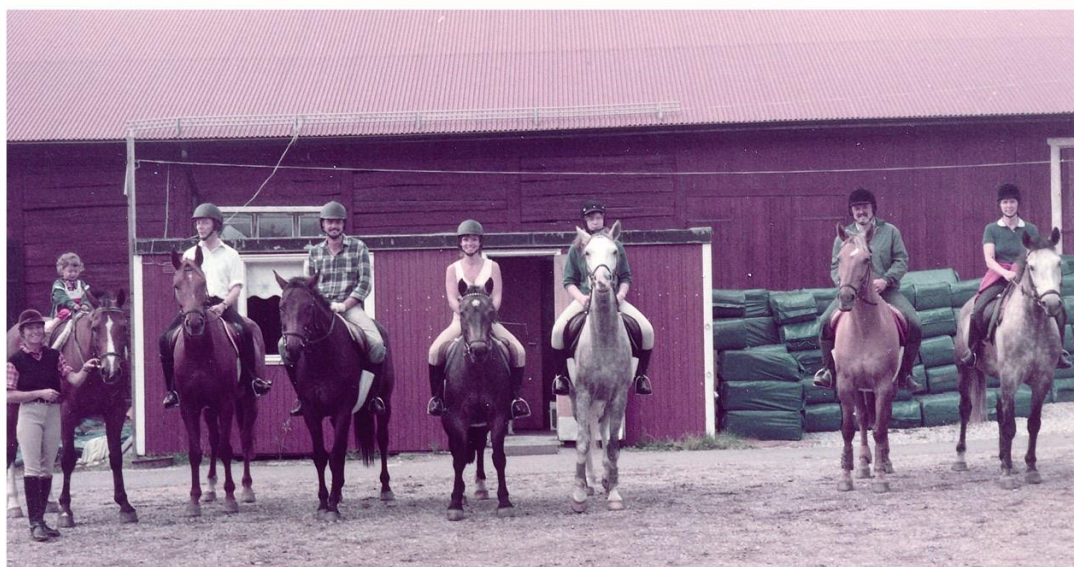


Nuvarande favoriten Ronaldo, född 2004 e Bluehorse Romanov - Loran

Personalen har förstås en stor del i det och jag vill också lyfta fram ungdomssektionen som gör ett kanonfint jobb som förebilder åt de yngre. Min mamma, som brukar komma och vara supporter på dressyrtävlingar påpekar alltid att hon känner den trevliga stämningen när hon kommer till ridskolan”.

Annas favoriter bland dagens hästar är Yoda, som hon ridit mycket, Lucy och så Edith som är en ny trevlig bekantskap. ”Även min nuvarande hoppträningshäst, gentlemannen Tinto, är en fantastisk lektionshäst. Inte minst är han

jätterolig att hoppa, speciellt när han "taggar till" och nästan blir lite het. Det märks att han tycker att det är kul". Men den allra största favoriten är Ronaldo. "Har man ridit så länge som jag vill man förstås komma vidare. Att då få chansen att rida en välutbildad häst och få prova på att göra piruett och galoppombyten och så är förstås roligt. Sen är han ju en sådan positiv, arbetsvillig och vänlig individ. Jag har startat dressyr Lätt A med både Yoda och honom och skulle förstås vilja prova på Medelsvåra program också så småningom" berättar Anna och ser inget slut på sin ridkarriär på Väsby Ridklubb.



Ridläger 1984 med barn och föräldrar. Annas pappa rider Mister, tvåa från höger på bild 1 och Anna sitter på Tommy, längst till höger på bild 2.